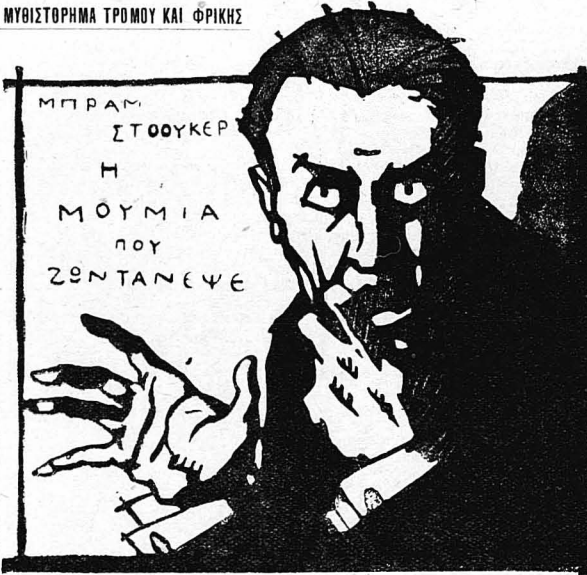

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Περίληψις προηγουμένων

“Ο Λιχηγόςος Μέλκομ Ρόζ μιά νύκτα άργά, ειδοποιείται από την φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόου ότι ο πατέρας της εύρεθη εις τό δωμάτιόν του τραυματισμένος μυστηριωδώς εις την χείρα Σπενδιέ εις τό μάγαρον της μίς Τρελόου όπου στανιτή και τόν Διευθυντήν της Άστυνομίας τού Λονδίνου Ντόλαν, ο οποίος τού λέγει ότι, επειδή εύρισκονταί πρό άλλουδς μυστηρίου, έστελει να ειδοποιήση τόν ντί-τεκτιβ Ντόου, φημισμένον διά την διορατικότητά του και την ειρ-φάναν του.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

— Έχει τεραστία ψυχολογική δύναμη και βλέπει πολύ μακριά. ‘Ο Ντόου είναι άνεκτίμητος και μοναδικός στό είδος του! — Τόν έπαινετε πολύ, κύριε! ειπε συχαριστήμένος ο Διευ-θυντής. Είμαι ένδοξοτασμένος, πού έχρινατε την έκλογή μου. Έκαμα καλά λοιπόν πού έστειλα να τόν φέρω.

Τού άπάντησα : — Έκάματε θαύματα. Είμαι βέβαιος ότι με την βοήθειά σας και την δική του θα κατορθώσουμε να άνακαλύθουμε τί συμβαίνει. Άνεβήκαμε κατόπιν στό δωμάτιο τού κ. Τρελόου και τα εύρη-καμε εκεί όλα άκριβώς όπως τα είχε περιγράψει η Μίς Μαργαρίτα. Σέ λίγο παρουσιάστηκε εμπρός μας ένας νέος άκόμη κύριος με μακονικά χαρακτηριστικά, ζωηρά πράσινα μάτια, με μέταπο σούρ- και τετραγόνο, μέταπο άνθρωπου διανοουμένου. Στό χέρι κρα-τούσε μιά μικρή μαύρη βαλίτσα, την όποιαν άνοιξε. ‘Η Μίς Τρε-λόου μās εύώστησε : — ‘Ο Γιατρός Ούτικεστερ, ο κ. Ρόζ, ο κ. Ντόλαν.

‘Ο Γιατρός μās έχαιρέτησε και άρχισε άμέσως την έργασία του. ‘Επέδεσε με μεγάλη ειδικεζότητα και προσοχή τό τραύμα τού κ. Τρελόου. ‘Όταν, έτελεισσε εκάλεσε τόν Διευθυντή της Άστυνο-μίας και έπέστησε την προσοχή του εις ένα σημειον τού τραύματος. — Κυτάξτε! ειπε. Τό δέμα εινε σχιμαμένο εις πολλά παρά-λληλα σημεία πού άρχίζουν από την καλήμη και φτάνουν ως την άφηντρία. Άντες ή πληγές φαίνονταί σαν να έγιναν με μταρο έρ-γαλειο. Και γύρω έπίσης τό κρέας εινε καταξασχορισμένο.

‘Εστράφη πρós την μίς Τρελόου και ήρώτησε : — Δέν νομίζετε ότι πρέπει να βγάλουμε, άν παραστή ανάγκη αυτό τό βραχιόλι πού φορεί ο πατέρας σας στό χέρι; Δέν εινε από-λυτη ανάγκη πρós τό παρόν, γιατί μπορούμε να τό τραβήξουμε λιγάκι ώστε να μην άγγίξη την πληγή. Άργότερα όμως θα εινε καλ-λίτερο για τόν πατέρα σας να έχη τό χέρι του έντελώς έλευθερο.

‘Η Μαργαρίτα ειπε : — Δέν ξέρω... Μόλις πρós όλίγον καιρού μένω έδω με τόν πα-τέρα μου. Δέν γνωρίζω πολλά πράγματα για τίς συνήθειες της ζωής του και τίς ιδέες του. Γι’ αυτό δέν είμαι εις θέσι να σας πώ τίποτε σ’ αυτή την περίστασι.

‘Ο Γιατρός την εκύταξε με τό ζωηρά μάτια και της ειπε : — Με συχαρίζετε, μίς. Δέν ήξευρα... Δέν πρέπει όμως ν’ ανη-συχήσετε γι’ αυτό. Πρós τό παρόν δέν ύπόχρει λόγος να βγάλουμε τό βραχιόλι αυτό από τό χέρι τού κυρίου Τρελόου. Άλλοιώς θα έπαυον να εινε εύθινη έπάνω μου. Έάν χρειασθεί άργότερα θα μεταχειροσθούμε μιά λιμα. Βέβαια ο πατέρας σας θα έχη τόν λόγο του για να τό φορη. Βλέπατε; Είμαι δεμένο αυτόν ένα κλειδάκι.

..... ‘Επήρε από τά χέρια μου ένα ηροπήγιο με τέσσερα κεριά, πού κρατούσα, τό έπλησίασε πρós τόν τραυματία και άρχισε να ξετάζει

τό βραχιόλι μ’ ένα φακό. — Ντόλαν, ειπε, τέλος, κύταξε και σύ. Αυτό δέν εινε συνηθι-μένο βραχιόλι... Τί παράξενο άλήθεια με τρεις χαλκάδες άτα-λέγιους... Είμαι φανερό λοιπόν ότι δέν θ’ άρξεση μιά κοινή λιμα για να τό κόψουμε.

‘Ο Διευθυντής άκουσε και αυτός και εξέτασε με μεγάλη προ-σοχή τό βραχιόλι. Τό εύγρισε μάλιστα σιγά—σιγά, ώστε να μη τού διαφύγη καμιά του λεπτομέρεια. ‘Επειτα μου έδωσε τόν φακό : — ‘Όταν παρατηρήσετε, όπως στην μίς τόν φακό, άν θέλει να ιδή, μου ειπε.

Πριν κυτάξω εγώ ειπα εις την μίς Μαργαρίτα : — Θέλετε να ιδήτε έσείς πρώτα ; — Έκούνησε τό κεφάλι και ειπε μελαγχολικά : — ‘Όχι! ‘Ο πατέρας θα μου τό έδειχνε μόνος του άν ήθελε να ιδώ. Δέν θέλω να κάμω κάτι πού δέν τού άρέσει. ‘Επειτα προσέ-θεσε, γιατί φοβήθηκε ίσως μη μās κατοφανή : ‘Εσείς, φυσικά, πρέ-πει να τό ιδήτε. Πρέπει να έξερετε τό κάθε τι. — Έγύρισε τό κεφάλι της και άντελήφθη ότι έδάκρυσε... ‘Ηταν γι’ αυτή μιά λύπη επί πλέον να μη ξέρη τίποτε από τό ζωή τού πατέρα της. Και αυτό είχε γίνει γνωστό σε τόσους ξένους άν-θρώπους.

‘Όταν εξέτασα κι’ εγώ τό παράξενο άκείνο βραχιόλι ο γιατρός εκάησσε πάλι κοντά στον πληγωμένο και έξηκολούθησε να τόν περι-ποιείται. ‘Ο Ντόλαν μου ειπε τότε σιγανά : — Είμαστε τυχεροί πού έχουμε αυτό τό γιατρό.

Είμουν έτοιμος να τό άπαντήσω, όταν έχτύπησαν την πόρτα.

ΚΕΦ. Β’.

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

‘Ο Ντόλαν έπήγε σιγά σιγά πρós την πόρτα. ‘Εμείς περιμέ-ναμε. Την άνοιξε διάπλατα με μιά κίνηση εύχαριστήσας όταν ειδη ποίος ήταν.

Παρουσιάστηκε τότε εμπρός μας ένας νέος ξανθός, ύψηλός και λεπτός, με άπειρο και σπινθηροβόλο βλέμμα. Αυτό τό βλέμμα τά έβλεπε όλα γύρω με άστραταια ταχύτητα. ‘Ηταν ο άστυνομικός Ντόου. Μόλις εισήλθε έσφιξε τό χέρι τού Ντόλαν με έχαιροδότητα.

— ‘Ηλθα άμέσως όπως βλέπετε, ειπε. ‘Ηλθα μόλις έλαβα την ειδοποίησή σας. Είμαι εύτυχής πού με τιμάτε με την έμπιστοσύνη σας. — Πάντα θα την έχετε, τού άπάντησε ο Ντόλαν. Δέν ξεχάω ποτά της ύπηρεσίας πού μου προσέφερε!

Ταυτοχρόνως άρχισε να τού διηγείται χωρίς πολλά λόγια όσα είχαν συμβεί μέχρι της άριξείας του. ‘Ο Ντόου εκμαε μιμηές έρωτήσεις πολύ σύντομες έπίσης, για να μη περισσώταρο στό νόημα. ‘Επειτα εκύταξε γύρω τού προσεκτικά με τό ζωηρά μάτια του. Μās κατητήσε δλους, καθώς και τόν κύριο Τρελόου, πού βρισκονταν άναίσθητος άκρή πάνω στό ντιβάν... — Ντόου, τού ειπε άρου τελεισσε την έπιθεώρησή του ο διευθυντής της Άστυνομίας, έμπιστοσύμια αυτή την περιπέλοχη ύπόθεσι στα χέρια σας. Είμαι μιά ύπόθεσις, πού πρέπει να την άναλάβη ένας πεπειραμένος άνθρωπος, και αυτός ο άνθρωπος είσθε σεις... Έννοείται ότι είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω στό έργο σας μ’ όσα μέσα διαθέτω!

— Πολύ καλά, κύριε Διευθυντά, άπάντησε ο Ντόου, με μιά έλαφρά ύπόκλισι. Άναλαβώμαι τό καθήκοντά μου άμέσως! — ‘Επειτα ρώτησε την Μίς Τρελόου : — Δεσποινίς, σας παρακαλώ να μου άπαντήσετε σε μιμηές έρωτήσεις : Να μου ειπήτε πώς ζούσε ο πατέρας σας, τίς συνή-θειες του, την ιστορία του, και ότι ήήποτε τόν άφορξ κατά ολον-δήποτε τρόπο.

‘Ετοιμώθηκα να τόν διακωλύω και να τό επαναλάβω ότι ειχε ειπει ή Μαργαρίτα πρι της ζωής τού πατέρα της, αλλά έ-σπευσε να άπαντήση ή ίδια : — Δυστυχώς γνωρίζω πολύ λίγα πράγμα. ‘Ο κύριος Ρόζ και ο Ντόλαν ξέρουν όσα και εγώ.

— Καλά, ειπε ο Ντόου. Αύ-τό θα μου άρξέσουν. Είπατε ότι εισθε στό δωμάτιο σας όταν άκούσατε τό θόρυβο ; — Μάλιστα. Άκουσα ένα παράξενο θόρυβο πού με ύ-πνησε. Τό δωμάτιο τού πα-τέρα μου ήταν κλεισμένο. Δέν εινε δυνατόν να πέρασε από την πόρτα κανείς, γιατί ‘θα τόν έννοούσα. Αυτό θέλετε να μάθετε ;

— Μάλιστα, μίς. Κι’ άν ο καθένας πού έβριε κάτι σ’ αυ-τή την ύπόθεσι πού άπαντή-ση άτσι καθαρά και κατηγο-ρηματικά, γλήγορα θα άνακα-λύψω την άλήθεια. Εύχαρι-στά, Μίς.

‘Εμεινε για λίγη ώρα συλ-λογισμένος και τόν άκουσα να ψιθυρίζει : — Τι να συμβαίνει ; — ‘Επειτα έπήγε πρós τό κρεβάτι και τό εκύταξε

Δυστυχώς λίγα πράγματα ξέρω.

προσεκτικά.

— Ξέρετε αν άγγιξε κανείς το κρεβάτι; ρώτησε την Μαργαρίτα.

— Δεν ξέρω, απάντησε ή μίς Τρελόνη, αλλά μπορώ να ρωτήσω την οικογόμω, και χτύπησε το κουδούνι.

— Η μίς Γκραντ ήλθε άμέσως.

— Μίς Γκραντ, οι κύριοι, ζητούν να μάθουν αν άγγιξε κανείς το κρεβάτι του πατέρα.

— Έγώ δεν τό άγγιξα, δεσποινίς.

— Τότε, είπε ή Μίς Μαργαρίτα εις τόν Ντόου, δεν είνε δυνατόν να τό άγγιξε κανείς, γιατί ή μίς Γκραντ κ' έγω είμεθα εδώ όλο τό διάστημα. Εύρήκαμε τόν πατέρα έμπρός στό χρηματοκιβώτιο και τόν περικυκλώσαμε άμέσως. Ύστερα έδιώξαμε την ύπηρεσία. Δεν πρόφθασε κανένας ν' άγγιξη τό κρεβάτι.

— Ο Ντόου μίς παρακάλεσε όλους να παραμερίσουμε ενώ παρατηρούσε με τό φακό τό κρεβάτι. Μόλις άγγιξε τας πτυχάς που έκαμαν τά σεντόνια και τις έβγαζε πάλι όπως ήσαν, με μεγάλη προσοχή. Έπειτα έξήτισε με τό φακό τό πάτωμα και άκολούθησε τά ίχνη του αίματος. Έφθαναν έως τό κρεβάτι, που ήταν από κόκκινο έπλω, θαμνάσια σκαλισμένο. Έξήτασε σπιθαμή προς σπιθαμή τό πάτωμα, χωρίς να έγγιξη τά σίγνιατα, εις όλα τά σημεία. Δεν εννόητρε όμως τίποτε τό έξαιρετικό.

— Επληρώσατε κατόπιν προς τό παράθυρο, τό όποιο ήταν κλεισμένο. — Τά έξώφυλλα του παραθύρου ήταν κλειστά; ρώτησε.

— Ναί, είπαν ή Μαργαρίτα.

— Έν τώ μεταξύ ο γιατρός Ουίτκестερ παρέμεινε κοντά στον πληγωμένο. Πότε άλλαξε προσεκτικά την πληγή και πότε έξέταζε λεπτομερώς τό κεφάλι, τό στήθος και την καρδιά του κυρίου Τρελόνη. Δύο τρείς φορές έφύσησε δυνατά μέσα στό στόμα του για να τον ζωντανήσει από τό παράνομο και μυστηριώδη λήθαργό του. Πότε πότε έργαζαν περιεργά βλέμματα μέσα στό δωμάτιο σάν να ζητούσε κάτι.

— Έξερνα άκουσαμε την βαθιά φωνή του Ντόου...

— Ότι μπορώ να ένοήσω, είνε τούτο: — Ότι ο σκοπός του κ. Τρελόνη ήταν να άνοήξη τό χρηματοκιβώτιο, τό όποιο έχει μυστικό μηχανισμό στην κλειδαριά του, ένα μηχανισμό, τόν όποιο δεν είμαι άνακαλύψω να μαντέψω. Η κλειδαριά άνοιγή με έπατά γράμματα. Υπάρχει όμως φαίνεται και τρόπος να μην άνοιγή ούτε μ' αυτά. Η κλειδαριά αυτά προέρχεται από τό κατήχημα Σάτγουοντ. Θα πάω εκεί να ρωτήσω σχετικώς.

— Ο Ντόου έστράφη κατόπιν προς τόν Γιατρό και τόν ρώτησε :

— Μήπως έχετε να μου πείτε τίποτε, που να μπορέι να διευκολύνη τό έργον μου, στον τό δυνατόν γλυγορωτέρα; Θα περιμένα την έκθεσί σας, αλλά έν τώ μεταξύ δεν πρέπει να χάω καιρό.

— Ο γιατρός, Ουίτκестερ άπήντησε :

— Δε βλέπω τό λόγο που μάς άναγάζει να περιμέναμε. Θα σας κάμω γρήγορα την έκθεσί, που μου ζητήσατε. Έν τώ μεταξύ όμως θα σας είπω μερικά πράγματα, που έχουν άρκετή σημασία. Τό μυστήριο λοιπόν είναι τό εξής : — Ο λήθαργος του τραυματίου. Η πληγή δεν είναι στό κεφάλι, για να δικαιολογή αυτή την ληθαργική κατάσταση, που έξακολουθεί. Η κατάσταση εις ύπνωτικόν ή σε κάποια μυστηριώδη έπιρροή, σ' άποτελεσμα έσως ύπνωτισμού. Δεν πιστεύω να πρόκειται περι ναρκωτικού, τούλάχιστον περι των γνωστών εις έμένα ναρκωτικών. Τό δωμάτιον αυτό είναι, βλέπετε, διαρκώς άρρωματιμένο και είναι δύσκολο να διακριθώ κανείς, αν υπάρχει, τό λεπτό άρωμα άγνωστου ναρκωτικού. Θα παρατηρήσατε τά διάφορα αίγυπιακά άρώματα που δηλητηριάζουν εδώ μέσα την άτμόσφαιρα. Άνάμεσα σ' όλες αυτές, της αρχαιότερης έσως είνε χρωμένη κάποια οσμία ή κάποιο ύφρο, που προκαλάσσε αυτά τά άποτελέσματα στον κ. Τρελόνη. Είνε πιθανόν επίσης να ήλθε ο κ. Τρελόνη κάποιο ναρκωτικό. Άλλά δεν πιστεύω να συνέβη αυτό. Άδύνατον... Έδώ τρέχει κάτι άλλο, κάτι τό άλλόκοτο, τό μυστηριώδες, τό άνεξήγητο, να μου τό θυμίσαστε... Έν τούτοις μέχρι άποδείξεως του έναντίου πρέπει να ένεργοώσω δραστηριώς.

— Ο Ντόου έλαβε τόν λόγον :

— Έν τούτη περιπτώσει, ειπε πρέπει να εύρωμε τό όργανο, με τό όποιο τραυματίασαν τόν κ. Τρελόνη στον καρπό της χειρός. Δεν υπάρχουν και άλλοι ίχνη αίματος.

— Βεβαίως, άπήντησε ο Γιατρός. "Αν ο άρρωστος έπηρε κανένα ύπνωτικό τό ύπνωτικό αυτό δεν έπιδράσσε έσως διά μιιάς στον όργανισμό του. Και καθώς άγνοούμε τας ιδιότητας του— έν συνέβη έτσι τό πράγμα,— πρέπει να τά περιμέναμε όλα.

— Η Μίς Τρελόνη έπενέβρη :

— Αυτό τό παραδέχομαι, ειπε, όσον άφορά τό πρώτο μέρος της ύποθέσεως σας. Νομίζετε λοιπόν ότι πρόκειται περι αυτοκαταραματισμού, ο όποιος συνέβη μετά τόν ύπνωτισμό; — Αν είνε έτσι, Γιατρέ, πρέπει να έξαντλήσωμε όλες τις πιθανότητες για να εύρωμε,

την άλήθεια. Θα φωτισούμε καλύτερα όταν εύρωμε τό όπλο.

— Έως, ο πατέρας σας να έβλασε τό όπλο, μέσα στό χρηματοκιβώτιο, ειπε έγώ.

— Άδύνατον, άπήντησε ο Γιατρός. "Η τεύλαχίονον νομίζω πως είνε πολύ δύσκολο αυτό ποι λέτε, προσέθεσε. Τό χέρι του είνε γεμάτο αίμα. Δεν υπάρχουν δε ίχνη αίματος εις τό χρηματοκιβώτιον.

— Έως... ειπα.

— Εγκλωσούθησε μικρά σπιπή...

Κανείς μας δεν ειπε λέξη για κληψία ήρα. Τό μυστήριο του τραυματισμού και του παραδόξου ήπνου του κ. Τρελόνη, μάς έπίεζε τας ψυχάς.

— Τέλος ο γιατρός δέκονε πρώτος τί σπιπή.

— Πρέπει, ειπε, να φέρουμε τό ταχύτερον μιά νοσοκόμα. Πηγαίνω να την εύρω. Πρέπει όπως μέχρι της έπιστροφής μου να μείνη κάποιος από σας κοντά στον άρρωστο. Έως άργότερα χρειασθώ να τον μεταφέρω εις άλλο δωμάτιο. Μίς Τρελόνη, σας παρακαλώ να μείνετε σεις εδώ... ή ή μίς Γκραντ— όχι μόνο μέσα στό δωμάτιο, αλλά κοντά τό κρεβάτι και να τόν προσέχετε μέχρι της έπιστροφής μου. Να τόν προσέχετε... Έννοείτε;

— Μάλιστα, γιατρέ.

— Ο Γιατρός της έδωσε μερικώς άκόμη οδηγίεις και έφυγε.

— Ο Διευθυντής της άστονωμίας έπληρώσασε τότε τόν Ντόου και τού ειπε :

— Πρέπει να έπιτρέψω εις την Διεύθυνση, έκτός αν ή παρουσία μου εδώ είνε απαραίτητη.

— Ο Ντόου άπήντησε :

— Δεν είνε απαραίτητη. Να μου στείλτε μόνον τόν Τζώνν, Ράιτ. Μου είναι χρήσιμος ένας κάπως βοηθός.

— Ναί. Θα σας τόν στείλω, άμέσως. Μπορεί να μείνη μαζί σας όσο θέλετε. Θα τού είπω να άκολουθήση τας οδηγίεις σας.

— Ο Ντόου ανώδενσε τόν Διευθυντή έως την πόρτα.

— Ευχαριστώ, κύριε Διευθυντά, τού ειπε. Έργον πάσαν καλώς εσθε πάντα με όσον εργάσθηκα μαζί σας. Είμαι εύχνης πού με σκεφθήσατε.

Κατόπιν έστράφη στην Μίς Μαργαρίτα και της ειπε :

— Αν τό έπιτρέψετε, Μίς, θα μείνω εδώ μιά δυά μέρες έως ότου εύρωμε τή λύση του μυστηρίου που μάς περιβάλλει.

— Θα σας είμαι εύγνώμον, κύριε, είπαν ή Μαργαρίτα.

— Ο άστονωμικός της μιλούσε και την κοιτούσε καμάτια ακόμα πάντα με διαβήση στά βάθη της ψυχής της. Κατόπιν έξερκούσθησε :

— Πρίν φήγω θα σας ζητήσω άκόμη την άδεια να παρατηρήσω τό τραπέζι και τό γραφείο του κ. Τρελόνη. Έως άνακαλύψωμε κανένα πράγμα, που θα μάς βοηθήρη σημαντικά.

— Έχετε την άδεια να κάμετε ότι δήποτε νομίζετε χρήσιμο, για να άνακαλύψωμε τί συνέβη και να προστατήψετε τόν πατέρα μου τόσα και στό μέλλον!

— Ο Ντόου άρχισε άμέσως μιά συστηματική έρευνα στό μεγάλο τραπέζι, που ήταν γεμάτο άρχαία κομφοτεχνήματα και στό γραφείο του οικοδεσπότη. Εις ένα από τά συρτάρια άνακαλύψε τέλος ένα γράμμα σφραγισμένο. Έτρέξε τότε και τό παρέδωσε εις την Μίς Μαργαρίτα.

— Ένα γράμμα άπευθυνόμενο σέ μένα! ειπε με κατάπληξη ή Μαργαρίτα. Τό γράμμα είνε τό πατέρα μου!

— Άρχισε να τό διαβήρη βιαστικά, με άπληστία. Κατά τό διάστημα αυτό κτύταζε τό πρόσωπό της, που είχε γίνει άκόμη περισσότερο κλωμό. "Ο Ντόου παρακολούθησε και αυτός με τό όξύ βλέμμα του της έκφρασί της. "Όταν έτελειώσε την άνάγνωσί της, ειχα σχηματίσει μέσα μου μιά πεποίθησι, την όποιαν όπισε άπεισιώσιμα. Για λίγα λεπτά ή Μίς Τρελόνη ένόητρε τά μάτια της κερραμένα στό δάπεδο. Έπειτα ξαναδιάβασε προσεκτικά τό γράμμα. Επί τέλους τό έδωσε εις τόν Ντέκτεριβ, τό έδιάρωσε και έκείνος με την συνήθη ψυχραιμία του και έπειτα τό παρέδωσε πάλιν στην νέα. Έκεινη μου έεινε τότε τό γράμμα με μιά περιέργη έκφρασι στά μάτια. Τά όχρα μάγουλά της κοκκίνισαν. Με κτύτασε με άπειρη συγκίνηση και συμπάθεια. Έδιάβασε τότε κ' έγώ, τό γράμμα αυτό έν γνώσει, ότι με παρακολουθούσαν, τά μάτια της, και τά μάτια του Ντόου. Τό γράμμα αυτό έλεγε τά εξής :

— *Άγαπημένη μου κόρη*

«Θέλω να λάβης υπ' όψιν σου την έπιστολή μου αυτή, και να μη παρλείψης και την παραμικρή λεπτομέρεια τόν όσων ζητώ και άπαιτώ από σένα έν περιπτώσει και μω συμβή οποιοδήποτε έντονηχημα, ένα δυστύχημα που ούτε σι, ούτε σι άλλο τό περιέμουν. Αν με χτυπήσουν αφιερδώς και μυστηριώδως, αν άρρωστήσω ή πάθω κανένα δυστύχημα, πρέπει να άκολουθήσθεις πιστά τίς οδηγίεις μου. Έάν δεν είριστοκομαι όταν θα συμβήσω όλα αυτά μέσα στό δωμάτιό μου, σέ παρακαλώ να με άδηγήσης σ' αυτό τό ταχύτερον.

(Άκολουθεί)

— Θα σας είμαι εύγνώμον, ειπε ή Μαργαρίτα.